

POLIKRÓM

online folyóirat

ALAPÍTÓ-FŐSZERKESZTŐ:

EGRİ László

SZERKESZTŐK:

GYARMATI Zsolt

SZILÁGYI Gábor

KIADÓ: EGRİ László

KIADÓ SZÉKHELYE:

4200 HAJDÚSZOBOSZLÓ,

RÁKÓCZI U.17.

ISSN 2064-1575

ONLINE KÖZÖSSÉGI-MŰVÉSZETI FOLYÓIRAT

III. ÉVFOLYAM/ 1. SZÁM

2015

E-POSTA: POLIKROM@FREEMAIL.HU

HONLAP: WWW.POLIKROM.WBH.HU

© POLIKRÓM

MEGJELENIK ONLINE FORMÁTUMBAN, ÉVENTE KÉT ALKALOMMAL

Közlemény – a Pócspetri per

Február 25-e gyásznap. A gyász és az emlékezés napja. A kínzó gyász pillanata, mert több ezren estek áldozatául az országot hatalmába kerítő elnyomó hatalomnak, amely a kommunista diktatúra képében nehezedett a szabadságra vágyó magyar nép vállára. Az emlékezés pillanata, mert a történelmi múlt nyújtja felénk kezét, amelyet meg kell ragadnunk. Erősen tartanunk kell, hiszen az emlékezés segít bennünket abban, hogy soha ne merüljön feledésbe mindazon mártírok neve, akik a szenvedések és a halál árnyékában sem voltak hajlandók hitüket, múltjukat megtagadni .

Három évvel a második világháború világméretű katasztrófája után a kelet-magyarországi Pócspetri lakói még nem gondolhatták, hogy az 1948. június 3-ai eseményekkel vérrel írják be nevüket a történelem lapjaira. A falunak nem volt hadserege, nem voltak pártkatonái, nem volt hadiipara, sem szövetségesei. Egyedül álltak, szemben egy szuperhatalom támogatását élvező rendszerrel. A mélyen hívő pócspetrieknek egyetlen céljuk volt: mindazt az értéket, amelyet önszorgalmukkal, egymással összefogva megteremtettek, senki szét ne tiporhassa. Nem engedték, nem engedhették iskolájuk állami elvételét. Ezért kellett halállal, büntetéssel és megvetéssel fizetniük egy olyan időszakban, amikor lábbal tiporták az emberi szabadságjogokat. Az a tény, hogy Pócspetri mind a mai napig hűen őrzi megpróbáltatásainak emlékét arra utal, hogy a falu közössége hálás mindazon vértanúk áldozatvállalásáért, akik kiálltak keresztény elveikért. Pócspetri az összefogás, a hősiesség jelképévé, egy lelketlen rendszerrel szemben álló "Dáviddá" vált. A meggyötört falu feltámadt hamvaiból, lerázta magáról súlyos történelmi béklyóit és reményekkel telve tekint egy békés, boldog jövő irányába.

A falu előtt tisztelegve, Egri László

Tartalomjegyzék

Hupják Anikó: *Álmok*

Hamar András: *Glen*

Barna Lotti: *Monológ Arthur Rimbaud nevében*

Kiss András: *Erőszak*

Pusch Réka munkája

Szabó Máté: *leírás*

Tamás Dorottya: *lassan élni*

Illés Leticia munkája

Hamar András: *Kékes szálló*

Álmok

Ahol az álmok életre kelnek,
megérint a fény.
Oda vágyaid visszatérnek
a végtelen tengerén.

Felszáll, repít a hajnal
szikrázó napsugárban,
majd meglátja önmagát
fényleni a merengő, messzi tájban.

Holdfény csillan fáradt tavon,
suhan a dombok oldalán,
majd visszatérő álom ringat
a hegy vonulatán.

Majd hirtelen minden ködbe borul,
bearanyozza a völgyeket,
felkacag az éji sötét,
feltámaszt rémisztő szörnyeket.

Lángokban áll, mit elképzeltél,
porig égnek álmaid.
Rettegve nézel magad elé,
az ég csapdossa hamvaid.

S ha megfordulsz, mind eltűnnek,
marad a por, s a zord homok.
Rémálmaid messze mennek,
megszüntetted nyomorod.

S ahol az álmok életre kelnek
a messzi éj tüzében,
vágyaid felragyognak
ezernyi csillagfényben.

Azon a napon nem volt semmilyen különleges csillagászati esemény, a Hold csak másnap hajnalban fedte el a Jupiter bolygót és annak négy legnagyobb holdját. Glen szokásos munkanapját, szokásos utálattal vegyes egykedvűségben töltötte. Tizenegy óra körül kiment kicsit a levegőre.

- Szerda – fortyogott magában. - Ez a tetves szerda az agyamra megy.

Emberek a délelőtt kellős közepén kóvályognak az utcán, keresztbe-kasul. Mindenki a dolgára, ki ezt visz, ki azt. Vagy épp semmit, csomagja sincs, csak sétál. Nem is kevesen.

- Nincs ezeknek dolguk? - gondolta – Nem létezik, hogy minden nap egyszerre ennyi ember legyen épp szabadságon. Ezeknek látszólag semmi dolguk sincs, mégis költik a pénzt.

Zsebre dugott kézzel és behúzott nyakkal állt a bejárat előtt és hunyorítva vizsgálta az embereket. Akadt, aki valamivel szimpatikusabb volt a többinél, de többnyire droidoknak látta őket. A levegő már csípősen hideg volt, s az alacsony szögben érkező napsugárban Glen sűrű leheletfelhőt sóhajtott maga elé. Minden arra járót alaposan megnézett. Ha visszanéztek, szemével épphogy csak mögéjük pillantott, hogy azt higgyék, nem őket nézi. Mindegyik embernél erősen koncentrált, hogy belé lásson. Megérezze, mivel foglalkozik, van-e családja, gyereke. Némelyik talán mégis munkaügyben jár-ke. De a többség inkább nem. Nem jutott semmire, visszament a pincébe dolgozni. Egy óra körül, mint rendesen, kezdett megéhezni, de még nem tudott elmenni ebédelni. Mire minden olyan munkafolyamatot befejezett, amivel időben végezni kellett, már fél három volt és csak ekkor szabadulhatott el végre enni.

Az étkezde öt percre volt, szeretett oda átsétálni. Közben a járókelőket elemezgette és nagyokat szippantott a városi levegőből. Ha szembejött egy nagyobb csapat ember, vagy ha zebrán kelt át, mindig ugyanazt a játékot játszotta: akármennyien voltak, mindegyik arcra vetnie kellett legalább egy rövid pillantást, míg felfoghatta formájukat és valamilyen benyomást kelthettek. Minél többen voltak, annál jobban élvezte. Volt, hogy tíz ember arcát kellett két másodperc alatt megfigyelnie. Nem szándékosan találta ki a dolgot, csak úgy magától jött és már szinte kényszeresen csinálta, de örömét lelte benne és izgalmasnak tartotta.

Az ebédlőben a szokásos menüvel a szokásos asztal felé indult, de ültek már ott. Nem nagyon szeretett egyedül a sok ismeretlen közt ebédelni, de nem sok választása volt. Azért szeretett ott ülni, mert onnan legalább kifelé nézhetett az utcára. Leült tehát egy másik helyre és próbált nem a többi emberre nézni. Az emberek nem szeretik, ha nézik őket. Glen viszont képtelen volt megállni, hogy egytől-egyig legalább egyetlen gyors pillantást ne vessen mindenkire, aki őt körülvette. Ha szánt szándékkal a tányérjába meredt, de valaki közeledett felé, vagy új arcok léptek a helyiségbe, ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy megnézze, kik azok. Úgy érezte, szemvillanás alatt képes elemezni az arcokat és azt a pillanatot is érzi, mikor fordítják rá a tekintetüket, ezáltal pont félre tud nézni még a szemkontaktus előtt.

A levessel végzett és a szalvétáért nyúlt, eközben valaki nyitotta a bejáratú ajtót. Odapillantott, de csak egy nő ment kifelé. Visszanézett, hogy nekifogjon a főételnek, mikor rászólt valaki a háta

mögül:

- Hé, bu**gyerek, kinyomjam a szemed?

Glen nem reagált. Talán nem is neki szólt a fenyegető mondat. A tányérért nyúlt.

- Hozzád beszélek, kis**csög!

Görcsbe rándult a gyomra, pulzusa megugrott, nem mozdult. Az éhség elillant, torka lüktetni kezdett és fülében is hallotta felgyorsult szívverését.

- Azt kérdeztem, mi a fa**t bámulod a barátnőmet? – Hirtelen vaskos tenyér fogta körül koponyáját s taszított rajta jókorát az asztal felé, de azonnal el is engedte.

Glen füle sípolni kezdett és elfelejtett mindent. Hogy ki ő, hogy mit csinál, honnan jött, hová megy, hogy mi történik.. az összes gondolata eltűnt és velük együtt megszűnt ő maga is. Egy valami maradt csak: iszonytató düh. Glen abban a pillanatban nem volt ember, csak összpontosult harag és düh.

Bal kezével még az incidens előtt megfogta a porcelántányért, amiben púpozásig állt a langyos étel, és azóta el sem engedte. Ahogy figyelmét a testére fordította, hirtelen megállíthatatlannak érezte magát. Felpattant, kinyújtott lábával kirúgva maga alól a széket, miközben felsőtestével már hátrafelé fordulva, baljában lévő tányért egy mozdulattal fordította pofával lefelé és sújtott retteneteset a nyomorult halántékára. A tányér szilánkokra tört, s cserepei még a csempén csörögtek, mikor Glen már a legközelebbi székért nyúlt, felemelte, két karjával válla fölül horgas lendületet vett és a bajt kereső asztaltársának arcába törölte.

Mindketten egyből kifeküdtek. Glen az ablakpárkányon sorakozó, dísznek tartott, kőkeményre szikkadt, vaskos bambuszrudak közé nyúlt, majd teljesen magán kívül, örülként vetette magát a földön kínlódó kakaskodóra, ki a fejét fogta és ujjai közül rubinvörös vér bugyogott. Szemernyi gondolat nélkül, vérben forgó szemmel és tökéletesen üres fejjel, programozott gépként látott neki és addig verte a fickó fején a bambuszbotot, míg teljesen kirojtolódott és vékony hasábokra omlott. Nem tökéltelte el, hogy kivégzi a barbárt, nem volt benne szándék. A körülötte kialakult pánikról és az emberek sikoltozásáról teljesen lemaradt. Nem érzékelte őket. Már csak a csend vette körül, mikor a bot használhatatlanná vált és a vadbarom is elnémult.

Egy darabig zihálva állt a tetem fölött, míg végül pallosát kiejtette kezéből és kisétált az ebédlőből. Felszállt az első helyijáratra, azzal a végállomásig ment, onnan pedig addig gyalogolt, míg ki nem ért a városból. Erdőn-mezőn át, egész délután és egész éjjel vitte a lába, érzelmeknek nyoma sem volt benne. Végül egy szélesebb fajta csatornához ért és már nem bírta tovább. Belegázolt és háttal felfeküdt a víz tetejére. Egész testében remegett az idegtől és a fájdalmas hidegtől. Az eget nézte, a még pislákoló csillagokat, és tovasiklott az árral.

A hajnali derengésben pedig a Hold, a Vénusz és Jupiter bolygó, valamint a Fiastyúk és az Aldebaran látványos együttállása.

Monológ Arthur Rimbaud nevében

A lehető legnagyobb züllésnek indultam. Hogy miért? Költő akarok lenni, és azon dolgozom, hogy látnokká tegyem magam; ezt bizonyosan egyáltalán nem érti, és nem is igen tudom jobban megmagyarázni. Arról van szó, hogy az összes érzékek összezavarásával eljussunk az ismeretlenhez. Irdatlan szenvedés, de erősnek kell lenni, született költőnek, és én magamban felismertem a költőt. Nem az én hibám. Nem helyes azt mondani: én gondolom. Úgy kellene mondani: engem gondolnak. Elnézést a szójátékért. ÉN - az mindig valaki más. Hát tehet róla a fa, hogy hegedű lett belőle, és fene essék az öntudatlanokba, akik olyasmin rágódnak, amiről sejtelmük sincsen!"

A Költő azzal válik látnokká, hogy hosszú, roppant, meggondolt munkával összevarrja összes érzékeit. A szeretet,szenvedés és örület minden formáját; megkeresi önmagát, kimer magából minden mérget, és csak azok sűrített lényegét tartja meg magának. Kimondhatatlan szenvedés,amelyben szüksége van minden elképzelhető hitre,, efeletti erőre,amelyben nagy beteggé,nagy bűnössé,nagy áldozattá válik-s a legfőbb dolgok Tudójává!-Így érkezik el az ismeretlenhez.

Utaznom kellett,a hetvenes évek második felében Európában kóboroltam, később a holland idegenlégió egyik hajóján Jávára is elvetődtem. Innen egy skót tengerjárón tértem haza, matrózként. Jártam Stockholmban mint kereskedő, majd az afrikai utazások következtek. A nyolcvanas években Adenben, Kairóban és a délkelet-abesszíniai Hararban tüntem fel.

Utaznom kellett. szórakoztatnom az agyamban fölgyülemlett bűvöleteket. A tengeren, melyet úgy szerettem, mintha valaminő szennyet kellett volna lemosnia rólam, láttam, amint földereng a vigasztaló feszület. Kárhozatra ítélt a szívárvány. Végzetem a Boldogság volt, az volt a férgem, lelkipurdalásom: életem mindig sokkal hatalmasabb lesz, semhogy egészen odaáldozhatná magát a szépségnek és az erőnek.

Utazásaim alatt sokat tanultam, főleg nyelveket. Megtanultam angolul,németül,spanyolul,olaszul,újgörögül,hollandul,arabul,olaszul. Szabadverseket írtam,amelyek nem követték azokat a ritmusrendszereket,melyek a nemzeti költészetben kialakultak és megszilárdultak. Verseim sokkal kötetlenebbül, egyéniségemhez és a világhoz jobban alkalmazkodó módon alakíthatja a ritmust. Sokak szerint ezek nem is számítanak verseknek.Pedig nem ritmus nélküliek,csak szabad ritmusúak.

Kalandos életem valójában menekülés, elutasítása a józan polgári életformának, amelynek ürességét gyermekkoromban már megtapasztaltam. De menekültem önmagam elől is, lázadó szellemem nem tűrte sokáig az egyformaságot.

Erőszak

Rókafejű istenek
intenek
hogy harapjak a fűbe
s közben betűznek
oly szavakat,
hogy kegyelem, koszos, kártya.
Sok az árva.
Lökdösnek egy sziklaszirten
- közel a szívhez –
és tapsolnak és üvöltenek.
Fogom egy kőnek a kezét
de túl nehéz.
Ha leesek, nem látnak
se jobbnak, se másnak,
hát hiába gyaláznak.
Hanyatt vetem magam a földön,
hol a homokban őrzök
egy nevet.
Egy isten
felnevet.

Pusch Réka munkája

leírás

pusztítóan közönséges,
késes mosolyod
- profán ráncok csak, az
üvegfehér arcszerkezet tengerén
felkapaszkodó szavaid
hátrasúgják, amit már
amúgy is tudok előtted.
bágyadt tükrei a szemednek
kérdőn meredve szürkén
egy busz hátsó ülésén.
puha karjaid megkövült hasamon
pihegnek.

rozsdafolt a szád,
vörös porban peregnek
le a szavak.
rámnézel, kérdezel,
- hallgatsz, rámnézel, -
magadra majd magadba.
a vállamra hajtod a fejed,
megszorítod a karom
majd elengeded.
békét hagysz kettőnk közé.

lassan élni

lépésről lépésre haladunk a márványon
csillogva nézlek, mint az időtlen oxigén
kellett nekem a légzés

remeg a kezem, mikor meg akarom fogni a párás
levegőt, tükröt, éneket
torkomat égeti a gyömbéres tea és a csókod emléke

ma betakarózom azzal, amit itt hagytál
félelmet teszek a gyertya mellé
hallgatom a sercegést, nézem, miként lehetne
a következő lépés
egymás felé

a szobor, mit építünk
(a közös félelmünk: az élet)
fogom a kezéd, fogom a márványt

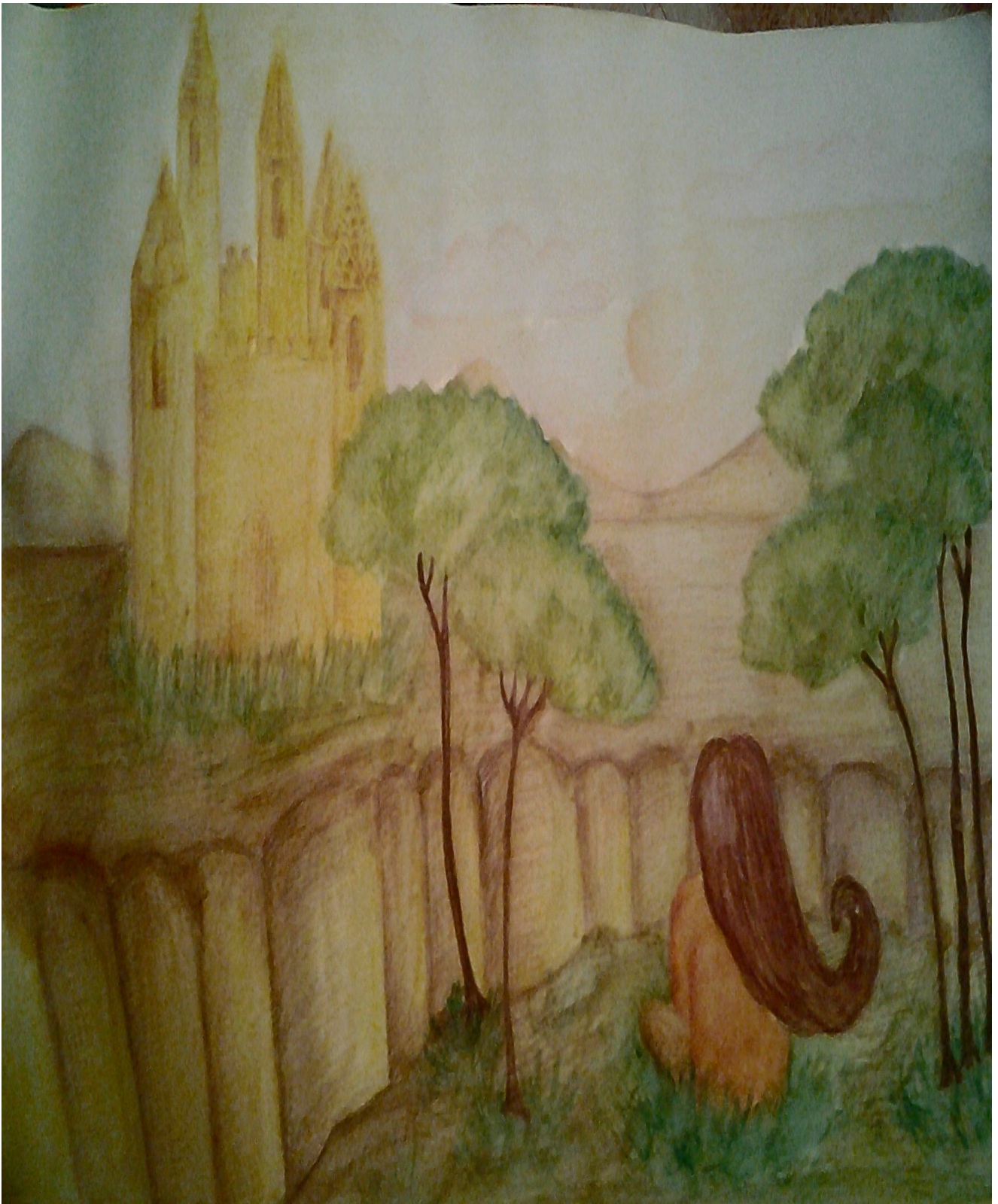
Ha köd lepi be a tájat

és körbeér ujjaim között a legújabb felhő
egy tócsába lépünk bele, nem múlik az idő
csak körbe-körbe járjuk, mint gyerekek
az ugróiskolában egyensúlyozzuk a testet
a lélek körül.

Ha már belepte a köd a tájat

én otthon maradok és figyelek
hogyan nem múlik el az idő
hogyan csorog ránk a nyálkás november
s gyertyalángok között ringatom
az idő spirális alakját
Ha megmarad a táj és a köd

tükröt állítok tér és idő közé
szétválasztom, mint tojást szokás
tekinteteket számolok és rajzolok
- az éjjelek szürkén mozdulatlanok -
magukat oldják az egyenletek
keresztrejtvényt fejt mindenki magában
csak egyre nem tudják a választ már
ki a köd, és ki a táj

Illés Letícia munkája

Úgy alakult, hogy Gáborral csak ketten indultunk el Mátrafüredre kirándulni, egy hetes nyaralást tervezve. Azonban mint kiderült, el sem fértünk volna többen a szálláshelyen, míg az infó az volt, hogy bőven van hely hat embernek is. Ettől függetlenül viszont kényelmes kis üdülő volt, egy ikerház egyik fele. Két embernek pont elég.

Szombaton érkeztünk, a túrát a Kékesre hétfőre terveztük, addig körbenéztünk a faluban, ettünk a szállással szemben lévő Benevár étteremben, vásároltunk Gyöngyösön, és a többi.

Hétfőn már eleve későn keltünk, de nem siettünk el semmit. Átmentünk Gyöngyösre a hipermarketbe megvenni az egy heti sört, némi kaját és egy üveg tequilát. Ezután Nagyréde felé vettük az irányt, hogy megnézzük a bormúzeumot. Nem volt messze, körülbelül húsz perc kocsikázás után meg is érkeztünk a pici faluba, ahol semmi jel sem utalt bormúzeumra. Elhagytunk egy pálinkafőzdet, aztán az első kereszteződésnél egy kézzel mázolt táblán egy nyíl mutatott balra, fölé pedig „Borospince” volt kaparva. Befordultunk hát, majd egyből újra balra, ahol embereket láttunk beszélgetni. Kiszálltam és odaléptem hozzájuk megkérdezni, hogy hol találjuk a bormúzeumot. Sandán méregettek, nemigen szerettek, de az egyikük, egy nagyobb darab fickó mordult és visszafelé bökött az ujjával, amerről jöttünk. Visszahajtottunk és a dombtetőn a két-három helyes parkolóban álltunk meg.

Szép kilátás nyílt a szőlőföldekre és az alattunk elterülő falura. Ekkor érkezett meg az aznapi balszerencsék sorozatának legkorábbi befutója. Ahogy szálltam ki a kocsiból, a táskám pántja beakadt az ülés alján lévő, széktávolság-állító karba és kirántotta azt a kezemből, ami úgy kétarasnyi magasról a betonon landolt, de ez elég volt neki. Emeltem felfelé és mintha kancsóból öntöttem volna, csurgott belőle az áttetsző nedű. Olyan szerencsétlenül esett, hogy a táskámban lévő tequilás üveg nyaka levált a hasától, mintha csak egy karddal nyakazták volna le. Öt másodperc alatt folyt ki a szöveten keresztül az összes a földre, azonnal benyúltam, de már csak az üres, nyakatlan (nyakalatlan) üveget vettem ki. Meg a nyakát, bontatlan kupakostól. Emiatt mindent kidobáltam a táskámból: zseblámpát, pénztárcát, papírokat, egyebet a hátsó ülésre. Az összes cucc - beleértve a táskát, és kisvártatva az egész autót is - átható agave pálinka illatot árasztott. Az üres táskát kiterítettem a motorháztetőre, hadd száradjon, mi pedig a bejárat felé vettük az irányt. Nem volt nyitva, a kerítés mögött viszont egy idősebb fazon ácsorgott; nem tudom mit csinálhatott, de mintha nem teljesen lett volna képben. Megszólítottuk és megkérdeztük, hol a bormúzeum. Ő pedig azt felelte:

- Bormúzeum? – négy-öt másodperc csend, mintha nem értette volna a kérdést, vagy fogalma sem lenne, miről beszélünk. Aztán újra megszólalt, megtalálhatta a gondolatmenet fonálát.

- Az hétfőn nincsen nyitva.

Remek, akkor ennyit a bormúzeumról, menjünk vissza és találjuk ki, mi legyen.

Az autónál megálltunk csodálni a tájat. Karnyújtásnyira kezdődtek a szőlősök párhuzamos sorai, amik engedelmesen és zöldellve futottak végig a lankán egész messzire. A visszafelé vezető út lebukott a domboldalon, mögötte a messzi háttérben a falucska piros tetős foltjai tarkították a tájat. Fotóztunk és gyönyörködtünk, majd visszaültünk az illatos autóba és Mátrafüreden szálltunk csak ki.

Hát akkor ebédeljünk és tervezzünk! Átmentünk az étterembe enni, mert már bőven elmúlt az ebédidő. Szikrázó napsütés, harcsapaprikás kapros túrós csuszával, korsó sör és Al Capone szivarka. Kis pihenés és emésztés után fizettünk és a kerthelyiségből kilépve átmentünk az úton megnézni, mikor megy fel busz a hegyre, mert a terv az volt – és a legtöbb turistáknak tanácsokat osztogató szórólapon és leírásban is ezt ajánlják –, hogy busszal felfelé és gyalog lefelé.

Ahogy nézegettük a buszmenetrendet, megjelent mögöttünk egy busz „Kékestető” felirattal. Természetesen nem szálltunk fel, mert nem volt nálunk sem táska, sem térkép, se semmi, amit ajánlatos elvinni egy túrára. A következő busz csak két órával később, ötkor ment, de mi eltökéltük, hogy még aznap felmegyünk a hegyre. Oltári hülyeség volt.

Visszamentünk hát a szállásra, hogy elüssük az időt. Én olvastam a kerti hintaágyon, Gábor pedig zenéléssel foglalta le magát.

Összeszedtük a cuccot, de nem akartunk sok mindent cipelni, mert mégiscsak egy túrára készültünk, és mindenki tudja, hogy nem jó a plusz súly. Én egy pulcsit tettem a táskámba a kaja és víz mellé, talán olyan megfontolásból – mert marha meleg volt -, hogy a hegyekben a fák alatt hűvös lesz és én egyébként is fázós vagyok. Lementünk a buszhoz, újfajta távolsági túrabusz volt, drágított is a buszjegyen, de negyed óra alatt fenn voltunk a szanatóriumnál.

Körbenéztünk a hegyen, fotózkodtunk a kőnél, lenéztünk a sípályán, ami nyáron a legkevésbé sem látszik annak. Csak a vasállványzatok, kábelek és drótok utaltak rá. Megnéztük a tévétorony-kilátót is, de drágának találtuk a belépőt és nem mentünk fel. Elővettük a térképet és megnéztük, melyik turista-útvonal vezet az Erzsébet sziklánál található „szép kilátás”-hoz. Az egyértelmű útvonalak egyike sem azt a jelzést mutatta, ami nekünk kellett, ezért körbejártuk a terepet. Gábor bement egy lepukkant viskó mögé, talán télen üzemelhet benne valami, de ez is kétséges, majd visszakiáltott, hogy megtalálta a jelzést egy fán. A hangja irányába néztem és valóban homálylott egy kihagyás a sűrű gazosban, odaléptem és egy elrejtett egylábnyi csapáson keresztül jutottam ki Gáborhoz, ahonnan már nyilvánvaló volt, hogy ez az ösvény nem tartozik a legnépszerűbbek közé, de szép nagy fák közt és nyílt terepeken keresztül vezetett. Egy pillanatig sem haboztunk, hogy elinduljunk-e rajta, hát nekivágtunk. Ettől kezdve a fákon és sziklákon látható színes turistajelzések váltak állandó társainkká egy egész napon át.

Viharok, villámok és egyéb természeti jelenségek keze nyomán kettéhasadt fatörzsek között

vitt az utunk. Szomszédjukra támaszkodó súlyos fabehehézők keserítették meg szerencsésebb társaik életét, ahogy én láttam, még a hegyet-völgyet rázó irgalmatlan recsegést is hallani véltem, ha ezeket a narancs bélű, harctéri fákat néztem. Hamarosan egy rom tűnt fel az út jobb oldalán. Közelebb merészkedtünk, és mikor bizonyos volt, hogy senki sem lakja, hátramentünk, hogy felmásszunk a vaskos, csavarodott gyökerekkel benőtt régi lépcsőn. Ekkor a rom tövében növény méretes fa lombjából ezer meg ezer apró fehér szárnyú rovar ömlött elő. A délutáni nap sugarai pont megvilágították az ezernyi röppencs ezüst színű ijedelemtáncát. Fantasztikus látvány volt. Talán egy klub lehetett – tanakodtunk. Elég tágas volt, két emelettel és egy igen nagy erkéllyel. A kidőlt-bedőlt falakat most különféle ízes és ízetlen, de leginkább ízléstelen falfirkák díszítették. Feljutva a belső lépcsőn az egykori padló, illetve plafon helyett kopasz bordákként kilátszó foghíjas gerendák meredeztek vörösen és korhadtan a falból, nem kockáztattuk a rájuk lépést.

Visszatértünk hát megkezdett ösvényünkhöz, majd néhány gerinc és völgy lejárása után ki is értünk az Erzsébet sziklához. Egy kőn nagy kereszt állott, felmászunk, hogy megnézzük magunknak a térképen jelzett „szép kilátás”-t. A valóság azonban az volt, hogy a magas és sűrű fák derekasan takarták a kilátás jó négyötödét, ezért csak egy keskeny sávban láttunk ki az opálos zöld, ködös dombokra, ami viszont valóban nagyon szép volt.

Otthon a busz várása közben kidolgozott tervünk az volt, hogy innen visszafordulva nem a Kékestető felé vesszük az irányt, mint a jól idomított erdőjárók, hanem levágunk egy kis részt azon a rövid szaggatott vonalon haladva, amit a térkép jelez. Ez belefut egy újabb, források és patakok mellett elhaladó turistaösvénybe. Meg is találtuk az egyértelmű hármasság elágazást, melynek középső útján érkeztünk a tetőről, jobbra egy más színnel jelölt ösvény indult, balra pedig a mi kis jelöletlen szaggatott vonalunk. A helyszínen látszott, hogy nem sokan választják, ugyanis derékig érő gaz nőtte egész szélességében.

A legkevesebb aggodalom nélkül indultunk el rajta. Az eddigieknél is szebb, vadregényesebb tájon vitt az ösvény, látható és érezhető is volt az emberi jelenlét nyomainak alábbhagyása. Úgy néztük a térképen, hogy ezen a szakaszon kb. tíz-tizenöt percet kell majd sétálnunk, hogy beletorkolljon abba az útvonalba, ami visszavisz minket Füredre. Teljes nyugalommal merültünk bele az erdőbe, sziklába és úgy az egész természet nyújtotta békébe. Csak sétáltunk, lassan, hallgattuk a neszeket, beszívtuk az illatokat, csodáltuk a színeket. Elővettük a táskákból a dobozos sört és a szivarkát, hogy némi városiasságot csempésszünk az eddigiebbe. Ekkor derült ki, hogy bizony nincs nálunk tűz, mert Gábor nem tett el, én pedig mindent kipakoltam a táskámból a tequila miatt, amiket aztán persze törvényszerűen nem tettem vissza. Jajveszékeltünk rajta egy-két sort, viccből még tüzet is próbáltunk csiholni, de nem gondoltuk mi komolyan, természetesen nem is lett belőle semmi. Ekkor ocsúdtunk fel, hogy hiszen nekünk már rég ki kellett volna érniünk a jelölt turista-útvonalra. Elővettük a térképet, néztük, de nem értettük, hogy miért nem futottunk még bele

az ösvénybe. Úgy döntöttünk, megyünk még egy kicsit, de tíz perccel később sem találoztunk semmiféle torkolattal.

Ez volt az a pont, amikor vissza kellett volna fordulni. Mi nem ezt tettük.

Kitaláltuk, hogy letérünk arról a csapásról, ami idáig elhozott, mégpedig olyan formán, hogy kilencven fokot balra fordultunk és toronyiránt lefelé a hegyről a susnyásnak vágtunk neki. Nem éreztük, hogy ezzel a lépéssel a „még menthető eltévedésből” a „totális eltévedés” állapotába süllyedtünk, de úgy voltunk vele, hogy biztosan kilyukadunk egy turista-útvonalra, amit a térképen kikeresve beazonosíthatunk, és minden jó lesz. Egy vízmosásra bukkantunk, de víz nem folyt benne, csak a hordalék, ágak és falevelek egy irányba tartásából és rendezettségéből lehetett sejteni, hogy esős időben erre tör utat magának a víz a hegyről lefelé. Lendületes trappolással kerülgettük a cserjéket és sziklákat, de aztán le kellett lassítani, mert egyre nehezebb lett a terep, amikor is egyszer csak hatalmas kilátás nyílt a fák közt. Töredezett sziklával és korhadt fákkal kirakott meredek szakadék peremén állva nézhettünk le az alattunk elterülő tájra. Két hegy láb, egy völgy és messze a sík vidék. Láttunk kisebb víztározó tavakat, erőművet és falvakat, az egész látképet pedig a lábunk alatt lévő hegy mögött lebukó Nap festette narancssárgára. Talán az aznapi utolsó nyugodt percünk volt ez.

Továbbindulva egyre kevesebb földből kiálló sziklát kellett kikerülni, és egy viszonylagos gerincen haladva kétoldalt mind közelebb ért a lejtő, mígnem egy olyan helyre értünk, ahol megszelídültek az ívek, zöldebb és zsengebb fű nőtt a fák alatt. Tőlünk ötven méterre lefelé összeért a kétoldali lejtő, azon túl pedig valamiféle emberi tákolmányt láttunk.

- Nézd! – súgta Gábor. Egyszerre vettük észre, hogy vagy fél tucat őz tanyázik a csomópontnál. Leguggoltunk, Gábor fél szemmel már fényképezőgépén át nézte a rudlit, az objektív automata motorja percegett.

- Egy vadetető – suttozta megint.

Ekkor leérhetett a szagunk, mert az állatok egyesével magasra emelték fejüket és egyszerre iramodtak egy irányba, be az erdőbe. Felálltunk és elindultunk lefelé. Az alattunk lévő kisebb gerincet hajtúkanyarban ívelte körbe egy szabályos sáv, két párhuzamos kitaposással a közepén.

- Hisz ez egy erdész út!

- Á, meg vagyunk mentve!

Leugráltunk az útra és miután megvitattuk, hogy merre induljunk el, szép nyugodtan leültünk az út szélére és megvacsoráztunk a magunkkal hozott elemózsiából. Közben néhány őz tőlünk öt méterre zúgott le a hegyről, szelte át az utat és vágott be a völgyet kitöltő erdőbe. Az jutott eszünkbe, milyen kellemetlen lenne nekünk is és az őznek is, ha pont ott próbálkozna ugyanezzel, ahol épp ülünk. Megindultunk hát abba az irányba, ami egy nagyobb ív megtétele után azon falvak felé vezetett, amerre tartani szándékoztunk. Az út szerpentin szerűen haladt völgyeket kerülve a hegy oldalán.

Elsétáltunk egy forrás mellett is. Meglepő volt, hogy a víz egy betonnal körülépített, körülbelül húsz centi átmérőjű vascsövön át érkezett a hegyből. De mivel mindketten tősgyökeres alföldi gyerekek vagyunk, békésen tudomásul vettük és elfogadtuk, hogy ennek már csak így kell lennie: az ember segít a víznek megérkezni.

Legalább fél órája trappoltunk az erdész útvonalon, mikor először aggódni kezdtem a időt illetően. A levegő hűvösebb lett valamicskét, az ég kékebb, de a fák közt a szürkület még lustán, de már éhes kíváncsisággal méregetni kezdett bennünket. A Napot már nem láttuk és semmi jele sem volt egyetlen felismerhető turistaösvénynek sem, de az út sem vezetett el minket sehová, csak kitaratóan kanyargott. Elhaladtunk egy madárles mellett, majd egy újabb, ámde jóval elhanyagoltabb vadetetőbe botlottunk, aminek közelében meglehetősen erős szag terjengett. Nem ismertem a vadállatok szagát, de mintha ösztönből fakadt volna a felismerés, rögvest tudtam, hogy ez nem lehet más. Az este fenyegető közeledésével pedig ez lassan az ő területükké lesz. Ekkor, ahogy a félhomályban áthaladtunk ezen a területen, valami nagyon érdekes és borzongató érzés telepedett a nyakamba. Más energiák uralkodtak ott. Olyanok, amiknek mibenlétéről halvány sejtelmem sem volt. Mintha egy láthatatlan függönyön át a színpalak mögé kerültem volna, de a sötétben tapogatózom. A tudás hiánya egyfajta fojtott pánikba taszított, mert semmit sem tudtam biztos tényekkel magyarázni. Ennek ellenére tudtam uralkodni magamon és kiélesedett minden érzékszervem. Annak is tudatában voltam, hogy lesz, amit csak odaképzelek és meg kell őriznem a józan eszem, hogy mérlegelni és elemezni tudjak. Ezekkel, az akkori lényem alapját képező érzésekkel folytattam hát utamat. Gáborra néztem: higgadt volt, semmiféle aggodalom nem látszott rajta. Ez elég volt ahhoz, hogy gondolatban képen töröljem magam és az élénk fantáziámat kezdjem el dorgálni az állapotom miatt.

De ami eztán jött, valahogy nem akaródzott a fejembe férni. Az út egy ponton elfogyott. Úgy, ahogy mondom. A talpunk alatt még út, az orrunk előtt pedig sűrű, sötét erdővel borított meredek hegyoldal. Közelebb mentünk, de már egyértelmű volt, hogy az előbbi vadetető volt az út célja, csak valami érthetetlen okból folytatódott a hegyig, de hiába kerestünk folytatást vagy lehetséges alternatív átjárót, semmi ilyesmire nem bukkantunk.

Ekkor ledöbbsentem. Az égre néztem és egy-két korán kelő csillag már atmosolygott a lombkoronák között, majd a vissza irányba fordultam. Azt pedig mérges, sötét vákuumnak láttam.

- Na ne – szólaltam meg elhűlve. – Most komolyan vissza kell fordulnunk?

- Hát nagyon úgy tűnik – vigyorgott Gábor.

- Ó, bxxxx xsg... – feleltem. – Na húzzunk!

Megindultunk visszafelé, bele az örületbe. Kivert a veríték a gondolattól, hogy újra át kell mennünk azon a helyen, és hogy miközben azt sem tudjuk hol vagyunk, hosszú utat kell megtennünk a sötétben. Ideges lettem és átkozódtam, hogy hogy a jó francba kerültünk ilyen helyzetbe. De azt tudtam, hogyha ezen lovagolok, csak egyre mélyebbre hajtom magam a feszültségbe és az a

legrosszabb, amit tehetek. Próbáltam lenyugodni és elhinni, hogy nemsokára kijutunk innen, bár ez egyre nehezebb volt.

Elhagytuk a madárlest és az erdőn át megláttuk az út kanyar utáni folytatását. Hogy időt nyerjünk, keresztülvágtunk a bozóton, és bár nem láttuk, hová lépünk, erős iramot diktáltunk. Kiertünk az útra és sietős léptekkel indultunk visszafelé. Elhagytuk a forrást és egy-két kanyarulat után visszatértünk a vadetetőhöz, ahol legelőször találtunk az útra. Feljebb mentünk a lankásra és egy kőre ültünk, hogy pihenjünk egy kicsit és megbeszéljük, hogyan tovább.

Én - akármennyire is nem tudtam, hová vezet - a továbbsétálást hajtottam az erdész út másik irányába, mert mindig is utáltam várni és nem egyszer sétáltam már át éjszakákat. Jobban érzem magam tőle és bár nemigen hittem, hogy három-négy órán belül kövesútra érünk, addig is haladunk, míg telik az éj. Gábor viszont azt javasolta, hogy telepedjünk le itt, mert szerinte nem sok értelme van már továbbmenni, főleg nem az ellenkező irányba. Nekem eszem ágában sem volt ott tölteni az éjszakát, úgyhogy azt kértem, legalább próbáljuk meg a másik irányt, nem tudhatjuk hová vezet. Így hát visszabukdácsoltunk és nekivágtunk az erdész út ellenkező irányának. Ekkorra már teljesen besötétedett és én nagyon bántam, hogy a holmikkal együtt a zseblámpát is kipakoltam a táskámból. Abban a pillanatban úgy négy-öt méterről velőtrázó, morgással keveredett horkantás szerű hang fagyasztotta meg a vért az ereinkben. Súlyos dobogást és ágak recsenését hallottuk hozzánk nagyon közel.

Ekkor egyszerre nagyon sok minden játszódott le bennem: hogy milyen váratlan helyzeteket hoz az élet; hogy ez most tényleg megtörténik-e; hogy mit fogunk eztán csinálni; hogy miért indultunk el ilyen későn és hogy miért tértünk le a térképen jelzett útról; hogy az ember micsoda magatehetetlen kis pondró a természettel szemben; és hogy most már biztos, hogy a hegyen kell aludnunk.

Fogalmunk sem volt, mitől származhatott a hang, mert egyáltalán nem ismertük a hegyek erdeinek lakóit, de az nyilvánvaló volt, hogy valami nagy. Megdermedtünk és másodpercekig nem vettünk levegőt. Szép lassan hátrálni kezdtünk, és mert arrafelé vaksötét volt, nem láttunk semmit az állatból. Nem tudtuk, mivel van dolgunk és nem kockáztattuk a továbbhaladást. Ahogy távolodtunk, az ágak recsegése és a dobogás is megindult, aztán mikor elég messzire értük, hátraarc és már iszkoltunk is. Két szóval megvitattuk, hogy a másik irányt ezzel letudtuk, és az etetőnél maradni is oktalanság. Arra a következtetésre jutottunk, hogyha kóbor medve lett volna, már valószínűleg nem élnénk és annak a filmekből ítélve egyébként sincs ilyen valótlan hangja. Biztosan szarvasbika volt, csak nem tudtuk, hogy ilyet is tud. Eldöntöttük hát, és én rángatózva az adrenalintól vettem tudomásul, hogy visszamegyünk a madárleshez és befészkeljük magunkat, az mégis csak jobb, mint a nyílt terepen aludni. Habár arra is gondoltunk, hogy felmászunk egy fára, ez mégsem tűnt annyira jó ötletnek. Még a végén Darwin-díjat kapunk, ha elalszunk.

Ilyen helyzetben az ember mindenre gondol. Pont aznap kóborol el valami emberevő vadállat a Mátrába távolabbi vidékről, vagy csak simán egy rossz lépés a sötétben és megindult a szerencsétlen a szakadékba. Még az is eszembe jutott, hogy a monda szerint Zrínyi Miklóssal egy veszett vadkan végzett. De még ha nem is veszett, dunsztunk sem volt, milyen helyzetben hogyan viselkedik egy akármilyen vadállat. Annyi biztos, hogy én aggódtam kettőnk helyett is, de tény, hogy nem igazán volt ínyemre kibelevve vagy összetörve agonizálni, míg el nem jön a fehér fény.

Ahogy újra elértük a forrást, azonnal eszünkbe jutott, hogy inni kéne és ha lehet, valahogy vinni is magunkkal belőle. Gábor villantott egyet a vakuval, hogy egy pillanatra belássuk a terepet: elég meredek volt és nagyon sziklás, de aztán a zsebemben egy félig összegyűrt sörös dobozzal szép lassan leereszkedtem a vízhez. Megtöltöttem, ittam. Újra megtöltöttem és felvittem Gábornak. Ivott ő is, majd megint lementem és teletöltöttem, amit így magunkkal vihettünk. Nem sokkal később ahhoz a kanyarulathoz értünk, ami már világosban is szép és nyugodt helynek tűnt. Az út belső felénél kis tisztás terült el, közepén egy nagy, lapos kővel, mögötte pedig egy sziklapárkány, amin egy fa állott egymagában. Azon túl kezdődött csak ritkásan a további fák sűrűje felfelé. A hegyről pedig kilátás nyílt a fák fölött az alant elterülő síkságra, utakra és egy, a távolban pislákoló falura. Komikus, milyen közel voltunk és mégis milyen távol.

Gábor felvetette, hogy ne menjünk tovább. Én már csak a madárlesre koncentráltam, mert az valamelyest elkerített volna minket, de volt bennem valami, hogy mégsem szívesen mennék vissza annak a kétes szagú, sötét vadetetőnek a közelébe. Beleegyeztem hát, hogy ott maradjunk. Leültünk a lapos kőre, ami meleg volt, és később is, körülbelül hajnali egy-kettőig meleget is adott. Nem tartottam a legjobb helynek az alvásra, mert úgy voltam vele, hogyha a hegyről errefelé vágtazik lefelé egy csapat állat, nem vesznek észre, mielőtt a fejünkre lépnek, ahogy a párkányon leugranak. De jobb hely híján csak ottmaradtam és ültem a meleg kővön a botomat szorongatva, amit még a Kékestető elhagyása után készítettem túrabotnak. Ekkor valahogy úgy este tíz lehetett és eljött a pillanat, mettől kezdve egy helyben maradtunk, és vártuk, hogy a Föld szép lassan visszafordítson minket a Nap felé.

Én még órákon át olyan éber maradtam, mint a pocok, akinek vacca fölé baglyok költöztek, de leszámítva egyetlen közel kóborló őzet – amit egy vaku villantással és „menj innen, mert aludni szeretnénk” hessegetéssel elzavartunk -, semmi más nem jelent meg aznap éjjel. A hideg jobban gyötört bennünket. Feltámadt a szél és mint egy bódult, óriás szellem, úgy zúgta körbe a hegyet. Bal felől indult meg a hang, a fák erősödő susogása jelezte a hegyet őrző szél útját. A morajlás egyre közelebb ért, mígnem a mellettünk lévő völgy fái is lármás zúgolódásba és engedelmes hajbókolásba kezdtek hideg szél gazdájuk érkezésén; ekkor mindketten egyszerre húztuk össze magunkat, mert a ránk zúduló didergető levegő ruhánk legapróbb résein is betalált. Én ugyan nagy hasznát vettem azon aggályomnak, ami a harmincöt fokos nyár közepén is arra sarkallt, hogy hosszúnadrágot vegyek és

vigyek magammal plusz meleg felsőt, Gábor viszont szerencsétlenségére rövidnadrágot viselt.

Figyelemre méltó hatása azonban leginkább az éjszaka lelki oldalának volt. Mikor az ember annak néz elébe, hogy hat-hét órát fog menedék nélkül, cowboyosan az ég alatt tölteni, hogy azt sem tudja, hol van - hisz bármilyen közel is volt a falu, esélyünk sem volt újabb eltévedés nélkül lejutni az erdőn át, nem beszélve a sötét miatti sérülésveszélyről -, sok dolgot számba vesz. Majd pedig szép lassan eljut gondolatmenetében bizonyos felismerésekig. Hirtelen egy csokorra való, addig észrevétlen dolgot kezd el értékelni. Amikor megéreztem ezt a magas fokú kiszolgáltatottságot, egyből az eddig hallott megrázó történetekre gondoltam. Azokra az emberekre, akik borzasztó körülmények között élnek, a régi korokra, ahol fabatkát sem ért az élet, és azokra, akik ténylegesen hajmeresztő veszélyhelyzetből kerültek ki élve. Mert valahol tudtam, hogy semmi ez ahhoz képest, amikor valaki tényleg nagy bajban van. De nekem ennyi is elég volt, hogy górcső alá vegyem magam és azt, hogy miért kell ez ahhoz, hogy az ember felismerje, hogy ideje nagy részében mennyi ostobaságon töri a fejét, és hogy azok a dolgok mennyire nem számítanak.

Körülbelül három óra tájt aludtam el tíz percre, mert közben sokszor néztem az órát, hogy mennyi van még napkeltéig. Ennyit aludtam az egész éjjel. Néhányszor felkeltem és álltam egy darabig vagy ugráltam, hogy melegegdek. Egyszer pedig a vadállatok elrettentése érdekében körbevizeltem a helyet, ahol feküdtünk. Majd végül úgy négy óra körül derengeni kezdett kelet felé az ég.

Nagyon izgatottá tett, ahogy kelt fel a Nap. A tényleges napsugár még jó ideig nem vetült ránk, de az ég szépen kikékült, lassan eltünedeztek a mély, sötét foltok és a környező vidék lágy, kékeszöld tónusra váltott. Türelmetlenül felkeltem és nézelődve vártam, hogy egyre világosabb legyen. Aztán Gábor is csatlakozott, összeszedelődzködtünk és megvitattuk, merre induljunk el.

Háromnegyed ötkor vágunk neki annak a turistaösvénynek, amit Gábor fedezett fel. Valószínűleg elég ritkán használták, mert nem volt olyan egyértelmű, mint a többi. Közvetlen az alvóhelyünkön keresztül vezetett egyenesen le a fák közé egy tompa gerincen. Nem volt kitaposva, de lentebb a második-harmadik fán ott volt a jelzés. Nekilódultunk és újult erővel – már amennyire ezt annak lehet nevezni – faltuk a métereket. Sok helyütt nem volt világos, hogy merre halad, mert elmaradoztak a jelzések, és merthogy ritkás és rendszertelen volt a fák és bokrok elhelyezkedése, a legtöbb szakaszon semmi sem utalt rá, hogy nyilvántartott útvonalon megyünk. Többször visszafelé is kellett emiatt sétálnunk, mert úgy véltük, hogy letértünk az útról és meg kell keresni a helyes irányt. Volt olyan is, hogy nem találtuk meg és találomra vágunk lefelé a hegyről egy rokonszenves irányba, gondolván, most már úgyis egy teljes napunk van rá, majd csak leérünk egyszer. De ráéztünk a helyes irányra, feltehetően kisebb-nagyobb levágásokkal, és rövidesen egy patakhoz értünk. Az útvonal azon keresztül vezetett és innen jóval érthetőbbé vált, sőt még egy másikkal – vagy másik kettővel - is valahol ezen a ponton találkozott. Követtük, amíg ki nem egyenesedett, és a

terep is síkra váltott. Ezen a szakaszon néhol erőteljesen érezni lehetett az őzek szagát. Egyszer pedig előttünk tíz méterre vágott át keresztben egy őz. A bozótos felzörgött, ahogy a vad becsörtetett, majd elnémult. Vártunk. Mire az őz földönkívüli malacokat megszégyenítő hangon megszólalt; valószínűleg a borját szólongatta. Az útvonal-együttes egy széles, nyílt mezőre vezetett, melybe szerteágazó, ki tudja merre tartó ösvények, traktornyomok, ilyen-olyan vonalak voltak belekarcolva. Ekkor bukkant elő a hegy mögül a felkelő Nap: az itt-ott sűrű bozótossal tarkított mező aranyszínben ragyogott a derékig érő különféle fűfélék és a szélben lengedező árvalányhaj keverékétől.

Választottunk egy irányt és azt követtük jó darabig, míg újra bele nem botlottunk a patakba. Sűrű bozótos ölelte vastagon mindkét partját, a meder pedig legalább másfél méteres mélységben kanyargott. Lemásztunk és abban folytattuk utunkat a köveken ugrálva. Egyfelől, mert élvezetesebb volt, másfelől pedig, mert úgy gondoltuk, biztos egy település felé visz. Sokáig követtük a patakot. Hol több víz volt, hol kevesebb. Az őzek jelenléte tapintható volt a levegőben. Mindenütt kifeküdt az aljnövényzet és gazdag őzbogyó lelőhely árulkodott, szaguk pedig nagyon erős volt. Valószínűleg épp csak abban az öt percben nem tartózkodtak ott, amíg keresztülmentünk a tanyájukon. Végül meguntuk a medret és a túloldalán másztunk ki, hogy megnézzük, arra mit látunk. Arra kellett volna lenniük a mezőre érkezésünkkor a távolban látott falvaknak, de innen nézve nyomuk sem volt. Egy darabig azon az oldalon haladtunk, végül visszapártoltunk a másikra, a nyíltabb terepre. Újra lemásztunk a mederbe, majd a másik oldalon fel és az eddiginél is magasabb gazok közt találtuk magunkat. Beljebb gázoltunk és néhány lépéssel később egy földútra értünk. A távolból már hallottuk egy főút összetéveszthetetlen hangját, aminek irányába még legalább fél órát gyalogoltunk, de aztán végre egy ember építette csatorna hídjánál lyukadtunk ki.

- Allahra! – emeltem teátrálisan mindkét kezem az ég felé – Megmenekültünk!

Innen már evidens volt a helyes irány, az eddigi hanghoz végre elsuhanó autók képe is társult, és két perc múlva már a köves utat róttuk nyugat felé. Körülbelül száz métert sétáltunk, mire egy buszmegálló táblájához értünk, ami a legközelebbi település határában található épületegyüttes főbejárata mellé volt állítva. Nem mondhatnám, hogy nagy volt a nyüzsgés arrafelé. Talán valamiféle elhagyott gazdaság vagy laktanya lehetett, nem igazán foglalkoztunk vele. Azt akartuk megtudni, hogy hol vagyunk. A tábla szerint ebből a megállóból Abasárra és Gyöngyösre visznek járatok. Ekkor egy napszitta zöld színű, régi busz húzott el mellettünk.

Vélhetően tátott szájjal követhettük a fejünkkel, mert körülbelül ötven méterrel később a sofőr gondolhatott egyet: lassított, megállt, majd tolatni kezdett. Nem hittünk a szemünknek. Az öreg busz az orrunk előtt állt meg ajtajával, melynek ablakán elcsigázott és meglepett arcunkat láttam tükröződni. Az ajtó kinyílt és a sofőr nézett le ránk csodálkozva.

- Hát maguk mit keresnek itt? Ebben a megállóban nem szállt fel senki már legalább öt éve. Valamit habogtunk, jegyet váltottunk Gyöngyösre, és leültünk.

Néztünk ki az ablakon és baromi nyugodt voltam. Onnan visszagondolva nem volt nagy ügy, mert mégsem az Amazonas esőerdeiben vagy Szibériában tévedtünk el, de rohadtul megkönnyebbültem és rám telepedett a súlytalan béke.

Gyöngyösön reggel nyolckor szálltunk le, ami pedig a legelső, civilizációban véghez vitt tettünket illeti: az állomás büfáját céloztuk meg és egy friss, hideg sörrel nyitottuk a keddet.

Hamar András, 2013 nyara

SZERKESZTŐSÉGI ÜZENET

Közösségi-művészeti folyóiratunk 2013 év elején indult. Mivel a publikálások témaköreit nem kívánjuk egy bizonyos tartalmi struktúrára korlátozni, ezért kapta lapunk a Polikróm (magy.: sokszínű) elnevezést. Olyan modern szócsőként kívánunk funkcionálni a XXI. században, ahol minden érdeklődő megtalálhatja a számára legfontosabb művészi értékeket.

Célunk, hogy olyan aktív közösséget hozzunk létre, ahol sokszínű alkotások összessége alakítja ki a lap egyedi arculatát.

Teret kívánunk biztosítani annak, hogy változatos témákról szólaltassunk meg tehetséges, művészi érdeklődéssel rendelkező diákokat, fiatal szerzőket, akik úgy érzik szívesen tennék közzé színvonalas alkotásaikat.

Az alábbi kategóriákban várjuk a munkákat:

tanulmány

cikk

kritika

recenzió

interjú

műfordítás

próza

vers

grafikák, rajzok